

Ds. Knoop was bitter teleurgesteld. Reden tot teleurstelling vond hij ook binnen zijn eigen gemeente. 'Zo herinner ik mij', schreef hij na de oorlog,

'(en dit is maar één van de vele voorbeelden) hoe een ouderling van dienst in de consistoriekamer van het ambtelijk gebed misbruik maakte om me, voor ik de kansel beklom, een bedekte vermaning mee te geven. Hij citeerde in zijn gebed het bekende psalmvers (*Psalmen 141 : 2*):

'Zet, Heer, een wacht voor zijne lippen,
behoed de deuren van zijn mond,
opdat hij zich tot genen stond
iets onbedachtzaams laat ontglippen.'

Het diepst ben ik echter gegriefd door hen die achter mijn rug een hard en onbarmhartig oordeel over mijn optreden velden. Het waren zij die alleen maar vrees kenden. Collega's die uit vrees (ook al gaven zij andere motieven op) zelf het gebed voor Hare Majesteit de Koningin nalieten. Doodrustig typeerden zij mijn optreden als bravour of als een solliciteren naar een eigenwillig martelaarschap en dergelijke fraaiigheden.¹

Ds. Knoop werd op 19 november gearresteerd.² Nog voor zijn arrestatie was evenwel door zijn kerkeraad besloten om, in afwijking van het advies van het college van deputaten, de bij de *Sicherheitspolizei* ingediende verklaring toch aan alle Gereformeerde Kerken toe te zenden. Vele van die kerken onderschreven het standpunt dat Rotterdam-Delfshaven ingenomen had. De zaak werd voor de Generale Synode gebracht toen zij enkele weken later opnieuw bijeenkwam en van haar ging toen op 10 december (de vierde oorlogsdag in de Stille Oceaan) een schrijven aan alle Gereformeerde Kerken uit³ waarin ds. Knoop en de zijnen volledig in het gelijk gesteld werden: het was plicht van elke predikant, in het gebed 'de noden van Christus' Kerk, de nood der Overheid' te gedenken, zij het dat hij zich 'in de formulering van deze noden zal moeten onthouden . . . van alles wat zou kunnen prikkelen'; het 'gebed voor alle nood der Christenheid' (daar had de hervormde synode al in januari op gewezen) zou gebezigd kunnen worden. 'Zo is het', aldus dit schrijven,

'naar het oordeel der Synode ook in deze bijzondere tijden, ja vooral ook thans, de roeping der kerk om in haar geregelde samenkomsten te gedenken de noden van het Koninklijk Huis en in het bijzonder H. M. Koningin Wilhelmina, opdat

¹ A.v., p. 56-57. ² Uit de Cellenbarakken te Scheveningen werd hij eind april '42 naar het concentratiekamp Dachau gezonden waaruit hij begin oktober '43 ontslagen werd. ³ Tekst in Delleman: *Opdat wij niet vergeten*, p. 549.